

Фикҳ 176-дарс. Киши намозида тураётганда икки қўлга суянмасин

20:00 / 10.03.2022 4995

نَا مَلَسَوْهُ يَلَعُ لَلِصَّ لَلِوَسَرِ يَنْ لِقَامُ عُنُوعُ لَلِضَرَرُمُ عُنُوبَانِ
دُوَادُ وُبَّأَهْ أَوْرَهْ أَلِصَّ لِي فَضَّعَنْ إِذْ إِهْدِي دِي يَلَعُ لُجَّ لَلِ دِمْتَعِي

Ибн Умар розияллоху анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам кишини намозида тураётганда икки қўлига суянишдан наҳйи қилдилар».

Имом Абу Довуд ривоят қилган.

Иккинчи рақъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъузу» айтиш ва қўл кўтариш йўқ.

Чунки биринчи сано намозни бошлаш учун айтилган, ўшанинг ўзи кифоя қилади. «Аъузу» эса қироатни бошлаш учун айтилган. Ўртада намозга ёт нарса содир бўлмагани учун у ҳам кифоя қилади. Қайтадан айтишнинг ҳожати йўқ. Қўл кўтариш такбири таҳримада бўлишига ва ундан бошқа қўл кўтариш йўқлигига аввал далил келтирганмиз.

Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутеди. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Бунинг далили қуйидагилар:

مَلَسَ وَهَيْلَعُ هَلَلِ الْجَلَّالِ صَلَّوْهُ لَلْأَلْوَسَرِّ نَاكَ : تَلَاقُ أَهْنَعُ هَلَلِ الْيَضْرَعِ شَيْءٌ أَنْعَنْعَ
مَلَعَكَرَ إِذْ أَنْكَوْ، نِيْمَلْ أَعْلَبْ بَرَّهَلْ دُمَحْلَبِ عَءَارْقُلْ أَوْ رِيْبُ كَتْلَبِ عَالْ صِلْ أَحْتَتْ فَي
مَلَعُوكُ رَلْ أَنْ مَسْأَرْعَ فَرِ إِذْ أَنْكَوْ، كَلْ دَنْ بِنِ كَلْ وَهَبْ وَصِيْ مَلْ وَهَسْ أَرْ صُحْ شِي
يْتَحْ دُجْسَيْ مَلْ دُوْجْسَلْ أَنْ مَسْأَرْعَ فَرِ إِذْ أَنْكَوْ، أَمَّئِاقِ وَيْ وَتْسَيْ يْتَحْ دُجْسَيْ
شُرْفَيْ سَلَجْ إِذْ أَنْكَوْ، «...تَأْيَحْتَلَا» : نِيْتَعْ كَرَّ لُكْ يِفْ لُوقَيْ نَاكَوْ، أَدْعَاقِ وَيْ وَتْسَيْ
شَرْفَ نَعْوَ نَاطِيْ شِلْ لَبِ قَعْ نَعْ يَهْ نَيْ نَاكَوْ، يَنْ مِيْلْ لْهُ لَجْرُ بَصْنَيْ وَيَرْ سِيْلْ لْهُ لَجْرُ
مَلْسُمْ وَدُوَادُ وَبَأْهُ أَوْ رِيْمِيْلْ سْتَلْبَابِ عَالْ صِلْ أَمْ تَحَيْ نَاكَوْ، غُبْسَلْ لْ

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам намозни такбир ва «Алҳамду лиллааҳи Роббил-аъламин»ни қироат қилиш билан очар эдилар.

Қачон рукуъ қилсалар, бошларини кўтариб ҳам, пастга тушириб ҳам юбормас, балки ўртача тутар эдилар.

Қачон бошларини рукуъдан кўтарсалар, ғоз туриб олмагунларича сажда қилмас эдилар.

Қачон саждадан бошларини кўтарсалар, яхшилаб ўтириб олмагунларича яна сажда қилмас эдилар.

Ҳар икки ракъатда «Ат-таҳиййаату»ни ўқир эдилар.

Қачон ўтирсалар, чап оёқларига ўтирар ва ўнг оёқларини тик тутар эдилар. Шайтоннинг ақибидан ва йиртқичнинг ястанишидан наҳйи қилар эдилар.

Намозни салом бериш билан тамомлар эдилар».

Абу Довуд ва Муслим ривоят қилишган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди